

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

Emberke színe

*Káposztás Judit
illusztrációival*

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Úgy volt az a világnak kezdetén, mikor Ég Atyácska épp az ember teremtésével bajmólódott, hogy biz' nagy gond szakadt szegény fejére.

– Itt van az ember! – mutatta félig se kész művét a feleségének, Hold Anyónak. – Sárból gyúrtam, megformáltam. Lett neki két keze, hozzá meg két lába, s középpütt kerek feje, amit a nyakára biggyesztettem. Már azt is kitaláltam, hogy kétféle ember él majd a földön: az egyik férfi, a másik nő, akik egymás nélkül meglenni aligha tudnak. Plántáltam rá haját is, nézd! A férfi szakállat, a nő ragyogó szempárt kap majd, ahogyan kell. Előbb a férfit gyúrtam össze; ő hever most itt, az asztalon. A nővel még

várok, mert előbb látni akarom, mit rontottam el elsőre, s akkor majd azt jobban csinálom nála. Tegnap este aztán úgy gondoltam: készen vagyok, s végre lehelhetem belé az életet. De valahogy mégsem szántam rá magam.

– Úgy érzed tán, hogy még hibádzik valami, apus? – kérdezte Hold Anyó, ki úgy ismerte a férjét, mint a saját tenyerét. Nem csoda, hiszen együtt teremtették az egész világot. Kettejük keze gyúrta golyóvá a Napot, a Földet s a többi égitestet. Ujjaik mélyítették a tengerek, tavak, folyók medrét, halmozták egymásra a hegyeket. Tenyerük lapította a síkságokat, pusztákat, sivatagokat. Varázsszavuk csalta elő a földből a növényeket, énekelt rájuk lombot-levelet, s bontotta ki a virágok szirmát. Végül közösen találták ki mind az állatok fülét, farkát, patáját, agyarát, ormányát, szárnyát, uszonyát – melyiknek mire volt szüksége.